

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z wniosku J. B.
przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego
o ustalenie obowiązku ubezpieczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 20 kwietnia 2021 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 lipca 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 10 lipca 2019 r., sygn. akt III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) w wyniku apelacji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w B. z 4 grudnia 2018 r., sygn. akt VI U (...) w punkcie I w ten sposób, że oddalił odwołanie J. B. od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z 14 listopada 2017 r.

Decyzją z 26 września 2017 r. Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego stwierdził ustanie ubezpieczenia społecznego rolników J. B. w zakresie ubezpieczenia wypadkowego, chorobowego, macierzyńskiego i ubezpieczenia emerytalno - rentowego od 1 grudnia 2004 r. do 1 stycznia 2017 r. z uwagi na prowadzenie przez ubezpieczonego od 1 grudnia 2004 r. pozarolniczej działalności gospodarczej.

Odwołanie od decyzji złożył ubezpieczony, zaskarżając ją w całości. W uzasadnieniu odwołania podał, że 1 grudnia 2004 r. pracownik KRUS stwierdził, że podlega on ubezpieczeniu społecznemu rolników i taka sytuacja trwała do 1 stycznia 2017 r. Dodał, że w całym okresie posiadał gospodarstwo rolne i cały czas je powiększał. Jednocześnie prowadził działalność pozarolniczą od 1 grudnia 2004 r, którą zgłosił do Urzędu Gminy, opłacał należny podatek z tego tytułu, jak również opłacał składki na ubezpieczenie KRUS.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o umorzenie postępowania z uwagi na okoliczność, że zaskarżona decyzja została uchylona kolejną decyzją z 14 listopada 2017 r. Pozwany wskazał, że 30 czerwca 2017 r. uzyskał informację o prowadzeniu przez J. B. działalności gospodarczej od 1 grudnia 2004 r. W związku z tym zwrócił się do ZUS o udostępnienie danych. Uzyskał informację, że w okresie od 1 grudnia 2004 do 31 sierpnia 2005 r. ubezpieczony był zgłoszony do ubezpieczeń społecznych jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, od 1 grudnia 2004 r. do 31 grudnia 2007 r. - podlegał ubezpieczeniu społecznemu jako osoba wykonująca umowę agencyjną, umowę zlecenia lub umowę o świadczenie usług poza miejscem prowadzenia działalności gospodarczej oraz od 2 stycznia 2017 r. do 20 maja 2017 r. jako pracownik podlegający ubezpieczeniom społecznym. W dniu 6 września 2017 r. ubezpieczony złożył wydruk potwierdzający zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej od 5 września 2017 r.

Kolejną decyzją z 14 listopada 2017 r. organ rentowy stwierdził ustanie ubezpieczenia społecznego rolników J. B. w zakresie ubezpieczenia wypadkowego, chorobowego, macierzyńskiego i ubezpieczenia emerytalno - rentowego od 1 stycznia 2005 r. do 1 stycznia 2017 r. Od decyzji tej odwołujący wniósł także odwołanie. Sprawy zostały połączone do wspólnego rozpoznania.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania od decyzji z 14 listopada 2017 r. wskazując, że jest ona konsekwencją niepoinformowania KRUS o rozpoczęciu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, a tym samym nie złożenia w wymaganym terminie oświadczenia o kontynuowaniu ubezpieczenia społecznego rolników. Jednocześnie wniósł on o umorzenie postępowania z odwołania od decyzji z 26 września 2017 r.

Wyrokiem z 4 grudnia 2018 r., sygn. akt VI U (...) Sąd Okręgowy w B. zmienił decyzję organu rentowego z 14 listopada 2017 r. stwierdzając, że J. B. w okresie od 1 stycznia 2005 r. do 1 stycznia 2017 r. podlega ubezpieczeniom społecznym rolników, w tym wypadkowemu, chorobowemu, macierzyńskiemu i emerytalno-rentowemu, zaś w punkcie 2 umorzył postępowanie w zakresie objętym decyzją z 26 września 2017 r.

Wyrok Sądu pierwszej instancji zaskarżył apelacją organ rentowy, zarzucając mu naruszenie art. 5a ust. 1 pkt 1 oraz art. 5a ust. 5 ustawy z 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 2336).

Sąd Apelacyjny w wyniku rozpoznania apelacji uznał ją za uzasadnioną i zmienił zaskarżony wyrok.

Sąd drugiej instancji wskazał, że dla pozostania w systemie ubezpieczenia rolniczego J. B. obowiązany był złożyć oświadczenie, o którym mowa w art. 5a ust. 1 pkt 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników. Jego niezłożenie skutkowało, co wynika jednoznacznie z przepisu ustawy, ustaniem ubezpieczenia rolniczego (art. 5a ust. 5).

Za nietrafne uznał Sąd odwoławczy argumenty ubezpieczonego, że nie wiedział o obowiązku informowania organu o każdej okoliczności mającej wpływ na podleganie ubezpieczeniu. Prowadząc pozarolniczą działalność powinien zdawać sobie sprawę z obowiązków go obciążających (w tym formalnych). Pouczenia zawarte w decyzjach z 2000 r. i 2003 r. wnioskodawca mógł - przy dołożeniu minimum staranności - odnieść do swojej sytuacji a w razie wątpliwości zasięgnąć szczegółowych informacji w KRUS.

Sąd podkreślił, że decyzje wydawane przez organy rentowe mają charakter rozstrzygnięć deklaratoryjnych i są wydawane dla stwierdzenia w konkretnej sytuacji faktycznej, że albo osoba, która dotychczas nie była objęta tym ubezpieczeniem, spełniła określone ustawą wymagania prawne, które uzasadniają „objęcie” jej tym ubezpieczeniem (decyzja o podleganiu temu ubezpieczeniu), albo osoba dotychczas objęta tym ubezpieczeniem, przestała spełniać określone ustawą wymagania prawne, uzasadniające „objęcie” jej tym ubezpieczeniem, co skutkuje ustaniem podlegania temu ubezpieczeniu. Oznacza to, że decyzja w sprawie

stwierdzenia „ustania ubezpieczenia” nie musi być wydawana w wyniku wznowienia postępowania w sprawie zakończonej uprzednio wydaniem ostatecznej decyzji o „podleganiu ubezpieczeniu”, jeżeli nie ma ona na celu ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia tej samej sprawy a jest wydawana w wyniku wszczęcia nowego postępowania, w którym organ rentowy stwierdza, że osoba podlegająca dotychczas ubezpieczeniu następnie przestała spełniać wymagania ustawowe konieczne dla dalszego objęcia jej tym ubezpieczeniem, to zaś następuje, wobec treści art. 3a ust. 1 ustawy, z końcem kwartału, w którym ustały okoliczności uzasadniające podleganie temu ubezpieczeniu. Zasady te dotyczą sytuacji - tak jak w niniejszej sprawie - gdy po prawidłowym objęciu ubezpieczeniem rolniczym zaszły okoliczności uzasadniające wyłączenie z tego ubezpieczenia.

Obowiązek poinformowania organu rentowego przez ubezpieczonego o okolicznościach mogący mieć wpływ na świadczenie wynika z art. 52 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników w zw. art. 80 pkt 2 ustawy systemowej. Zatem twierdzenia ubezpieczonego, że nie wiedział o takim obowiązku i że organ nie poinformował o treści art. 5a ustawy są nietrafne. Ubezpieczony wręcz zataił przed organem rentowym, iż w spornym okresie prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą. Twierdzenia, że skoro zgłosił prowadzenie działalności w Urzędzie Gminy to ten urząd miał powiadomić wszelkie urzędy o tej działalności nie wytrzymuje krytyki. Absurdalne jest również stanowisko Sądu, że ubezpieczony nie jest zobowiązany do znajomości przepisów w szczególności ich zmian w trakcie trwania ubezpieczenia. Sąd Apelacyjny podkreślił, że ubezpieczony powinien zdawać sobie sprawę z wagi podejmowanych (czy też niepodejmowanych) działań zważywszy na rodzaj prowadzonej działalności - jako agent ubezpieczeniowy.

Niewątpliwie w ustalonym w sprawie faktycznym w dacie wydania decyzji z 31 grudnia 2003 r. (o podleganiu z mocy ustawy ubezpieczeniom w pełnym zakresie) ubezpieczony nie prowadził pozarolniczej działalności - z informacji Naczelnika Urzędu Skarbowego wynika, że działalność tę ubezpieczony prowadził od 12 czerwca 1999 r. do 22 grudnia 2003 r. (przy czym dopiero w 2017 r. pozwany powziął o tym wiedzę). Nie miało to zatem znaczenia dla wydania wskazanej wyżej decyzji. Podlegając ubezpieczeniu społecznemu rolników na wniosek od 2 maja 2000 r. ubezpieczony i tak nie mógłby wybrać ubezpieczenia rolniczego.

Przypomnieć należy, że w informacjach zawartych w decyzjach z 9 maja 2000 r. i z 31 grudnia 2003 r. organ rentowy zawarł jasne i czytelne pouczenia nakładające na rolnika nie tylko obowiązek informowania o wszystkich okolicznościach mających wpływ na podleganie ubezpieczeniom i o zmianach tych okolicznościach ale również o tym, że podlegając ubezpieczeniu społecznemu rolników z mocy ustawy nieprzerwanie 1 rok i podejmując działalność gospodarczą nie będąc pracownikiem nadal podlega temu ubezpieczeniu (rolniczemu) o ile złoży w tej sprawie stosowne oświadczenie ZUS lub KRUS. Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska Sądu pierwszej instancji, że pouczenie to jest ogólnikowe i ułomne nie zawierające wręcz żadnej informacji o warunkach kontynuowania ubezpieczenia rolniczego stąd nie powiadomienie organu o powyższej okoliczności i niezłożenie oświadczenia nie wywiera konsekwencji w zakresie ubezpieczenia. Okoliczność braku indywidualnego pouczenia ubezpieczonego przez organ rentowy o obowiązku wynikającym z art. 5a ust. 1 pkt 1 ustawy i tak nie miały przesądzającego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Organ nie był, zdaniem Sądu Apelacyjnego, zobowiązany do informowania ubezpieczonego o treści tego przepisu w sytuacji gdy obowiązek złożenia stosownego oświadczenia wynika wprost z ustawy. Zaś obowiązywanie ustawy nie zależy od indywidualnego informowania adresata o jej wejściu w życie czy też jej zmianie i obowiązkach z niej wynikających.

Sąd drugiej instancji podkreślił, że ubezpieczony prowadząc pozarolniczą działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowa posiadać powinien elementarną wiedzę o wadze obowiązujących przepisów i nie powinno sprawić mu trudności zrozumienie informacji (pouczeń) znajdujących się w decyzjach do niego adresowanych. Przyjęcie zapatrywania Sądu pierwszej instancji mogłoby doprowadzić do nieakceptowalnej sytuacji, że ustawa nie działa, gdy adresat nie jest świadomy jej treści.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył skargą kasacyjną wnioskodawca w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 (występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego); pkt 2 (potrzeba

wykładni przepisów prawnych wywołujących poważne wątpliwości) oraz pkt 4 (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) k.p.c.

Wskazano, że:

- w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne - czy niezłożenie bezpośrednio w KRUS oświadczenia o kontynuowaniu ubezpieczenia rolniczego w terminie 14 dni od dnia rozpoczęcia wykonywania pozarolniczej działalności gospodarczej wyklucza podleganie pod ubezpieczenia rolnicze, mimo poinformowania innych organów, tj. CEiDG oraz ZUS o fakcie rozpoczęcia działalności gospodarczej, przepływu informacji między tymi instytucjami, opłacania składek KRUS i spełnienia przez skarżącego wszystkich pozostałych przesłanek z art. 5a ust 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników;

- istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów - chodzi o sposób wykładni art. 5a ust. 1 Ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników i związane z tym rozbieżności w orzecznictwie Sądów;

- skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona - pogwałcenie wskutek wydanego wyroku podstawowych zasad konstytucyjnych - tj. zasady proporcjonalności, zasady sprawiedliwości społecznej, zasady równości i zasady praw nabytych.

Organ rentowy nie składał odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty

świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz występuje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), a także jest ona oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu

(por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Nie sposób uznać w niniejszej sprawie, aby skarżący wykazał występowanie tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, bowiem poza samym sformułowaniem zagadnienia prawnego nie przedstawił on jakiegokolwiek argumentacji, która mogłaby wskazywać na fakt występowania w niniejszej sprawie przedstawionego zagadnienia prawnego, jak również uzasadniać, że ma ono istotny charakter.

Zgodnie, natomiast z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; czy z 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 424365 i 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z

procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepublikowane; z 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepublikowane; z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124).

Również występowanie tej przesłanki nie zostało w żaden sposób uzasadnione przez pełnomocnik skarżącego. Wskazano jedynie, jakich przepisów miałyby dotyczyć potrzeba dokonania wykładni czy też rozbieżności w orzecznictwie. Nie przedstawiono jednak żadnego wyводу odnoszącego się do tego, jakie wątpliwości interpretacyjne wywołują wskazane przepisy. Podobnie nie przedstawiono jakichkolwiek wyroków sądów wydanych w podobnych do rozpoznawanej sprawy, które przemawiałyby za uznaniem, że rzeczywiście występuje rozbieżność w orzecznictwie.

Natomiast przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepublikowane; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepublikowane). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd,

że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Skarżący odwołał się jedynie do „pogwałcenia” wskazanych w treści skargi zasad konstytucyjnych, w ogóle nie przedstawił jednak argumentacji mogącej uzasadnić oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, zatem nie można uznać, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.